Poštnina plačana v gotovini

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

LETO XXVIII ∞ S prilogo VERI IN OMIKI ∞ ŠTEV. 2

VSEBINA

Nova cerkev na čast sv. Tereziki — Sklad sv. Terezike — Dobrotnikom novega svetišča sv. Terezike — Tek sem dokončal ... — Halo, tu radio ... — Cvetka Mladinskega doma — Iz naših misijonov: Kraj čudes (Asam) — Mali junak — Iz naših zavodov: ... — Milosti Marije Pomočnice.

SLiKE: Sveti oče Pij XI. — Sv. oče Pij XI. pošiljajo z lastnoročnim podpisom blagoslov dobrotnikom novega svetišča — Cerkev sv. Terezike na Kodeljevem — Novokrščena Hivarčka pošiljata velikonočni pozdrav vsem blagim sotrudnikom in sotrudnicam — Janko Leskovec — Ženitovanje med Hivari — Hivarčki so tudi pevci — Udeleženci duhovnih vaj v sal. zavodu v Murski Soboti.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu: **1.** 3, 24 — **2.** 1, 17 — **3** 4, 6 — **4.** 2, 12 — **5.** 2, 18 — **6.** 7, 26 — **7.** 1, 23 — **8.** 9, 29 — **9.** 6, 27 — **10.** 5, 22 — **11.** 2, 24 — **12.** 3, 21 — **13.** 8, 10 — **14.** 4, 2 — **15.** 9, 3 — **16.** 1, 4 — **17.** 3, 30 — **18.** 4, 12 — **19.** 1, 27 — **20.** 2, 16 — **21.** 5, 23 — **22.** 4, 8 — **23.** 1, 9 — **24.** 7, 21 = **25.** 3, 19 — **26.** 9, 7 — **27.** 7, 14 — **28.** 9, 8 — **29.** 3, 25 — **30.** 4, 39 — **31.** 2, 29.

V maju: **1** 2, 14 — **2** 3, 9 — **3.** 8, 18 — **4.** 7, 24 — **5.** 3, 11 — **6.** 6, 30 — **7.** 8, 9 — **8.** 8, 12 — **9.** 9, 2 — **10.** 1, 19 — **11.** 4, 16 — **12.** 8, 6 — **13.** 3, 17 — **14.** 6, 13 — **15.** 9, 16 — **16.** 2, 6 — **17.** 6, 2 — **18.** 5, 25 — **19.** 3, 21 — **20.** 4, 21 — **21.** 7, 2 — **22.** 1, 15 — **23.** 1, 8 — **24.** 4, 11 — **25.** 8, 21 — **26.** 3, 19 — **27.** 2, 4 — **28.** 5, 23 — **29.** 5, 28 — **30.** 8, 5 — **31.** 6, . 25

NOVE ČASTILKE

24. 6, 11 — Velher Marija (Maribor) — Marinkovič Frančiška (Maribor) — Jančič Uršula (Maribor) — Lipovšek Marija (Maribor) — Makuter Antonija (Maribor) — Požum Marija (Podvrh — Zabukovje) —

UMRLI

Frančiška Kovač iz Gaberja; — Anton Cepuš, Jagoče; — Snicker Marija, Vel. Mengeš; — Marolt Ivana, Bodešče; — Kotnik Roza, Selnica ob Dravi; — Ambrož Elizabeta, Gor. Polskava; — Kranjc Ana s svojim možem pri avtomobilski nesreči pri Celju; — Šubelj Helena iz Savelj; — Vončina Marija, Stara Oselica; — Haljud Marija, Zg. Brdnik; — Kandolfi Ivana, Malovrh Marija, Št. Jošt; — Kavčič Antonija, Št. Jurij ob juž. žel.; — Platonjak Marija, Laško; — Škrugelj Ivana, Št. Jurij ob Taboru; — Korber Franc, Nova vas; — Terezija Bečaj, Franc Vnuk, Botkovci.

Nadaljevanje umrlih: (glej 3. str. ovitka!)

SALEZIJANSKI VESTNIK
GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

1932 LETO XXVIII. MAREC — APRIL ŠT. 2

SV. OČE PIJ XI.

Sveti oče Pij XI. obhaja desetletnico svojega kronanja. Ves katoliški svet se mu klanja ter proslavlja njegova velika dela ter osebne vrline. Tudi mi salezijanci s svojimi sedanjimi in bivšimi gojenci ter sotrudniki se s posebno ljubeznijo in hvaležnostjo spominjamo svetega očeta, ki je povzdignil na oltar našega očeta don Boska, ki tako ceni in odlikuje salezijansko družbo. Gospod, ohrani ga in osrečuj ga na zemlji in ne daj ga v roke njegovim sovražnikom!

Nova cerkev na čast sv. Tereziki

Mnogim se bo morda zdelo neverjetno, ko bodo slišali to novico. In vendar je resnica. Postaviti nameravamo tej ljubeznivi svetnici na čast nele kakšno kapelico, ampak lepo in prostorno svetišče in sicer na Kodeljevem v Ljubljani, kjer bo naglo se razvijajoča naselbina kmalu postala lep del mesta samega. Tam se nahaja že več let cvetoč mladinski dom, središče in ognjišče za mladino iz vse okolice. Prebivalstvo tam naglo narašča in kapelica v Mladinskem domu je le majhna in tesna. Zato je povsem umestno, da se tam postavi cerkev sv. Tereziki, tej čudodelki, ki bo obilno sipala rožno cvetje milosti predvsem na mladino pa tudi na odrasle.

Sv. Terezika bo patrona nove cerkve; ta angelska mladenka, ki je ljubljenka božjega Srca in si je v kratkem osvojila srca katoličanov in še celo drugovercev širom sveta. Povsod jo poznajo, ljubijo in prosijo pomoči, ki jo le malokdaj odreče. Sam poglavar sv. Cerkve sv. Oče Pij XI. ima njeno sliko na svoji pisalni mizi in ji je izročil v varstvo vse katoliške misijone.

To novo svetišče naj bi postalo središče njenega češčenja za Slovenijo, kakor je rakovniško prestol Marije Pomočnice. Saj so jo tudi pri nas premnoge duše iskreno vzljubile, prejele po njeni priprošnji izrednih milosti in tiho ter neopaženo stopile na malo pa kraljevo pot, ki jo je ona začrtala.

Tudi to, da smo se odločili za tako drago podjetje v času, ko finančna kriza pretresa svet, naj bo znak, kako trdno je naše zaupanje v uspeh njene priprošnje. Ona lahko napravi čudo, lahko poseže z obema rokama v božje zakladnice, plača svojo cerkev in še kaj doda za Mladinski dom, ki je sicer kupljen, ni pa še plačan.

Prva posebna pomoč sv. Terezike je že v tem, da smo dobili „avtograf“ t. j. lastnoročni podpis sv. Očeta Pija XI., s katerim podeljujejo vsem ki bodo pomagali pri zidavi nove cerkve svoj posebni blagoslov. Je to v resnici izredna milost, kajti sv. Oče le v važnih in redkih slučajih izrazijo na ta način svojo naklonjenost in odobravanje. Nam je takoj v začetku poroštvo za srečen izid započetega dela, v bodoče pa nam bo dragocena svetinja, ki jo bomo skrbno hranili v novi cerkvi.

Vsakemu, ki bo sodeloval in pomagal pri tem delu, bo v plačilo pohvala in blagoslov Kristusovega namestnika, očeta vseh vernih, ki je tudi sam, ka-

kor smo že omenili, vnet častilec svete Terezike.

Svojo naklonjenost je naša patrona pokazala nadalje še na ta način, da je pridobila že več dobrih duš, ki zbirajo za cerkev. Komaj je vodstvo sotrudništva razposlalo malo okrožnico, že se je pokazal uspeh. Sv. Terezika pa v zahvalo in izpodbudo siplje rože in bo vidite, da se nahajajo v drugih stiskah, svetujte jim, naj prosijo sv. Tereziko za pomoč in obljubijo dar za njeno svetišče, če bodo uslišani. Videli boste, da uspeh ne bo izostal. Včasih je treba malo poguma, pa se, posebno po mestih, veliko doseže prav tam največkrat, kjer bi se na videz zdelo, da ni upanja.

Sveti Oče Pij XI. pošiljajo z lastnoročnim podpisom blagoslov dobrotnikom novega svetišča

radodarna do vseh, ki bodo pomagali. Če je tako lepo začela, bo brez dvoma še lepše nadaljevala in sijajno dovršila.

Ni treba vabiti salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic. Ti so že itak vsi vneti. Za Tereziko radi store vse. Vedo namreč, da nese, kajti ona povrača z obilnimi obrestmi.

Pač pa bi bilo želeti, da sotrudništvo pripomore stvari posebno na ta način, da prevzame vodstvo in razširi nabiralno akcijo predvsem med tistimi, ki še niso sotrudniki.

Koliko jih je posebno po mestih, ki imajo in ki bi dali, kakor hitro bi zvedeli o stvari in zaslišali dobro besedo. Prosimo torej, da Sotrudništvo povsod priporoča svetišče sv. Terezike dobrim ljudem.

Mnogo je imovitih ljudi, ki se jim tudi obilnejši dar ne pozna dosti. Ako

Po deželi in tudi po mestih širite delo za „Sklad sv. Terezike.“ Natančnejša pojasnila o tej stvari najdete v tem „Vestniku“. Ne prosimo visokih vsot. Sprejmemo hvaležno dinar, pol dinarja. Če bo teh dosti, se bo že poznalo. Saj pravi pregovor: „Zrno do zrna — pogača, kamen do kamna — palača.“

Vemo, da bo marsikdo vzdihnil ko bo to-le bral: „Težki časi so!“ Res je, časi so hudi, zato je pa tudi potreba tem večja.

Ne bojmo se! Dosedaj se je še vedno izpolnila beseda sv. pisma: „Nisem videl pravičnega zapuščenega in njegovih otrok iskati kruha.“ (Ps 36, 25.)

Lahko pride stiska, pa pomoč gotovo ne bo izostala. Naj blagoslov božji bo nad vsemi našimi deli, saj so le v božjo čast in v prid neumrjočih duš.

Sklad sv. Terezike

Blagi sotrudniki in sotrudnice!

V okrožnici, ki sem Vam jo poslal meseca oktobra preteklega leta, sem Vas prosil, da bi nas podpirali pri zidavi nove cerkve, ki jo nameravamo postaviti na Kodeljevem v Ljubljani v čast sveti Tereziki Deteta Jezusa. V isti okrožnici sem obljubil, da bomo napravili podroben načrt za zbiranje tozadevnih prispevkov. In glejte, danes izpolnjujem svojo obljubo.

Spričo svetovne krize, ki muči vse narode, zlasti pa še nas Slovence, ki tvorimo tako majhen in reven narod, se moramo zadovoljiti z malimi prispevki, zato mislimo začeti z mesečno dinarsko zbirko. Vsakemu, zlasti revežu, je težko dati hkrati večjo vsoto, z lahkoto si pa vsak odtrga mesečno en dinar in ga daruje za cerkev sv. Terezike. Zato smo pripravili zbiralne pole, kojih vzorce prinaša tudi sedanja številka Vestnika.

1.) Vsak sotrudnik, ki hoče aktivno delovati pri zgradbi novega svetišča, naj si poišče *10 dobrotnikov,* ki mu redno vsak mesec dajo po en dinar (lahko plačajo tudi za celo leto hkrati 12 dinarjev). Sotrudnik ali sotrudnica. ki ima 10 dobrotnikov, se imenuje desetnik ali desetnica. Desetniki ali desetnice naj si poiščejo po možnosti takih, ki niso vpisani v zvezo salezijanskega sotrudništva. — To bo pravo apostolsko delovanje.

2) Pospeševalci in pospeševalke, ki delijo Vestnik tudi drugim sotrudnikom, naj si pridobè *deset desetnikov ali desetnic.* Ti desetniki naj jim izročijo vsak mesec zbrani denar, ki naj ga sproti pošiljajo centrali. To se nam zdi primernejše kakor pošiljanje denarja šele na koncu leta, ker lahko sproti naložimo nabrani denar. Pospeševalci, ki imajo 10 desetnikov, se imenujejo stotniki.

3) To zbiranje bo trajalo toliko časa, dokler ne bo cerkev dozidana in izplačana.

4) Prav srčno želimo pridobiti čimveč stalnih stotnikov, desetnikov in članov, vendar z veseljem sprejmemo tudi take člane, ki se zavežejo, da bodo dajali svoj prispevek samo nekaj let ali tudi samo eno leto.

5) Marsikateri pospeševalec ali pospeševalka ne bo mogla dobiti *deset desetnikov,* naj jih pa pridobi vsaj pet. Zato bomo imeli nabiralne knjižice z desetimi polami za *celo stotnijo* ali s petimi za *pol stotnije.*

6) Zbiralne pole razpošilja *vodstvo salezijanskega sotrudništva na Rakovniku in salezijanski zavod na Kodeljevem.* Vse

sotrudnike opozarjamo, da darujejo svoje prispevke samo tistim, ki imajo prave zbiralne pole s pečatom sklada sv. Terezike.

7) Vsaka stotnija ali desetnija bo imela določeno število in zaščitnika in sicer tistega svetnika ali svetnico, na kojega praznik se odpošlje knjižica iz centrale.

8) Vsak član dobi podobico od desetnika, desetniki pa jih dobijo za svoje člane pri stotniku. Na podobico se zapiše ime člana.

9) Če kdo premore in hoče darovati mesečno več ko en dinar (recimo za ranjke člane svoje družine ali sorodnikov), je tudi prav. V takem slučaju naj desetniki zapišejo na desetnijskih zbiralnih polah vsak mesec tisto vsoto, ki jo dobrotnik daruje ali pa za istega dobrotnika ohranijo toliko stolpičev, kolikorkrat daruje po en dinar.

10) Pošiljamo samo stotnijske in polstotnijske knjižice (t. j. ena stotnijska pola, 10, oziroma 5 desetnijskih pol, 100, oziroma 50 podobic, 10, oziroma 5 položnic). Tistim pa, ki ne morejo spraviti skupaj niti cele, niti pol desetnije, pošljemo tudi samo desetnijske pole, toda te pole nosijo število in ime zaščitnika kake stotnije, ki jo vodi centrala sama. To zaradi lažjega vodstva in pregleda.

11) Vsi darovalci so deležni posebnega blagoslova svetega očeta, Pija XI., mnogih svetih maš ter skupnih molitev, ki jih opravljajo gojenci za zavodove dobrotnike. Prosim, povejte to vsem dobrotnikom.

Predragi sotrudniki in sotrudnice! Ta akcija ni nova, je le nova oblika Vašega apostolata. Vsak salezijanski sotrudnik in sotrudnica mora biti apostol, ki širi božje kraljestvo na zemlji s svojim dobrim zgledom in deli krščanske ljubezni. Koliko duš se pogubi samo zato, ker ni nihče skrbel in se zavzel zanje! Koliko nevednosti je na verskem polju, ker se ljudje v mladosti niso naučili verskih resnic in poštenega življenja. Naša dolžnost je, da storimo toliko dobrega kolikor ga le storiti moremo. In k temu reševanju duš, k temu razširjanju božjih resnic ste poklicani tudi Vi.

Pomislite, koliko duš bo našlo tolažbo in srčni mir v novi cerkvi, koliko duš bo rešenih večnega pogubljenja radi pridig in spovedovanja, ki se bo vršilo v tej cerkvi, kolikim dušam bodo skrajšane ali zbrisane muke v vicah radi sv. maš, ki se bodo tam darovale! In Vi boste deležni vsega dobrega, kar bodo salezijanci tam storili, ako jim pomagate postaviti to svetišče. Ljubi Bog želi in pričakuje nekaj žrtev od Vas.

Zaupajoč v Vašo velikodušnost in gorečnost za čast božjo, Vašo ljubezen do neumrjočih duš, v Vašo naklonjenost do salezijanskih naprav in sinov blaženega Janeza Boska, Vas prosim, ne strašite se dela, ne težav, niti poniževanja. Sladko je za Gospoda kaj trpeti! Ljubi Bog bo z Vami! Sv. Terezika, mogočna čudodelka in ljubljenka Gospodova Vam ne bo ostala dolžna.

Z izrazom globoke hvaležnosti za vso naklonjenost, ki jo izkazujete našim napravam in z izrazom največjega spoštovanja Vas pozdravlja

v Srcu Jezusovem prevdani

JOŽEF TKALEC
voditelj sotrudništva.

DOBROTNIKOM NOVEGA SVETIŠČA SVETE TEREZIKE

Vsi, ki se zavežejo, da bodo darovali za zgradbo novega svetišča *mesečno* vsaj EN DINAR, so deležni sledečih duhovnih dobrot:

I. Posebnega blagoslova sv. Očeta Pija XI., ki ga je podelil dobrotnikom svetišča meseca oktobra 1931.

II. Z odobrenjem provincijalnega predstojništva v Ljubljani z dne 9. februarja 1932, št. 69 se bodo opravljale sedaj v kapelici, pozneje v cerkvi sv. Terezike na Kodeljevem sv. maše za vse žive in ranjke darovalce toliko časa, dokler cerkev ne bo dozidana in izplačana in sicer:

1. V s a k o l e t o : a) na praznik sv. Terezike Deteta Jezusa peta sv. maša za žive darovalce,
   b) na vernih duš dan za vse ranjke dobrotnike črna sv. maša.
2. V s a k m e s e c : a) 2 sv. maši za žive in
   b) 2 sv. maši za ranjke dobrotnike.
3. V s a k d a n : posebne molitve, ki jih opravljajo predstojniki z gojenci za vse žive in ranjke dobrotnike. —

Tek sem dokončal...

Ko se je g. Rinaldi zadnjič mudil na Španskem, ga je bivši španski kralj Alfonz povabil k sebi na dvor, ker je hotel, kakor se je sam izrazil, videti svetnika. Kralj je povedal resnico. Pokojni gospod Rinaldi je bil vreden naslednik blaženega Boska, njegov najboljši učenec in posnemovalec, o katerem lahko rečemo, da se dobršen del očetove svetniške zarje odbija na njem.

PRVI KLIC.

Gospod Filip Rinaldi se je rodil sredi cvetočih vinogradov 28. maja 1856. iz dobre in dokaj premožne družine. Njegov rojstni kraj, Lu Monferrato, se ponaša, da je iz njega izšlo rekordno število duhovniških in redovniških poklicev. V takem ozračju ni čudno, če se je tudi v njem porodila želja po svetem življenju. Prvi, še nerazločni klic mu je poslal Bog po don Bosku.

Bilo je takole:

Ko je malemu Filipu teklo šesto leto, je prišel don Bosko s svojimi dečki na izlet v Lu Monferrato. Bučna godba, razigrana mladina in ljubeznivi duhovnik, okrog katerega so se dečki tako zaupljivo vrteli, vse to je našega malčka tako očaralo, da je vzkliknil v svojem lepem piemontskem narečju: „Tale gospod je pa gotovo več kakor sam škof.“ Tu se je vžgala prva iskra.

Z desetimi leti je prišel v naš zavod v Mirabellu, kjer se je izkazala njegova pridnost in nadarjenost. Toda čez nekaj let je iz neznanega vzroka odšel domov uživat vonj domačih vinogradov in ni več nadaljeval učenja.

Klic božji pa se je oglašal vedno močneje. Don Bosko se je zanj posebej zavzel in ga sprejel med Marijine sinove v S. Pier d' Arena. Bilo mu je takrat 21 let. V učenju je napredoval zelo dobro, tako da je na koncu leta odnesel skoro same odlične. Bil je na razpotju. Ali na levo, ali na desno. Posvetoval se je z don Boskom. „Bodi miren“, mu je rekel blaženi, „postani duhovnik! Ti boš desna roka gospoda Rue, ki bo moj prvi naslednik.“ In božji klic

JE ZMAGAL.

Zdaj se je začela njegova pot hitro vzpenjati.

Prvo duhovsko suknjo mu je blagoslovil sam don Bosko, v čigar roke je položil tudi svoje redovne zaobljube. V duhovnika ga je posvetil nadškof Riccardi 23. decembra 1882. Nato ga je don Bosko poslal za ravnatelja Marijinim sinovom v Mathi in pozneje je isto službo vršil pri sv. Janezu Evangelistu v Turinu. Svojim sinovom je bil pravi duhovni oče. Neštete je privedel na goro Gospodovo, k božjemu oltarju. Zato so ga vsi ohranili v najdražjem spominu.

NEUMOREN DELAVEC.

L. 1889. je odšel na Špansko, kjer je po naročilu g. Rue prevzel ravnateljstvo salezijanskih obrtnih šol v Sarriá, ki so se pod njegovim vodstvom naravnost sijajno razvile. Čez tri leta je bil imenovan za inspektorja nove španske inspektorije. To službo je vršil pičlih 10 let. Salezijansko delo se je v tem času na Španskem tako mogočno razmahnilo, da je bil to za španske salezijance res zlati vek. Pokojnemu se je Španija silno priljubila. Zato so ga nesreče, ki so zadele to deželo v zadnjem letu, zelo bolele. V zadnji okrožnici (24. nov. 1931.) je pisal svojim sobratom: „Prosim vas, da se v svojih molitvah še posebej spominjate katoliške Španije, kjer divja tako hudo versko preganjanje. Ta dežela mi je posebno pri srcu in poznam njene težke preizkušnje. Zato molite za njo in za naše številne zavode, ki so tam tako lepo uspevali, naj jih Bog obvaruje najhujšega.“

Njegova čednost, ljubezniv nastop in odkrito razumevanje časovnih in krajevnih potreb mu je pridobivalo srca vseh, ki so imeli z njim kaj opraviti. Zato mu ni bilo težko pridobiti si radodarnih sotrudnikov in sotrudnic, ki so ga podpirali pri njegovih velikih načrtih.

Ko je l. 1901. odhajal iz Španije, da zasede mesto vrhovnega prefekta v Turinu, je bilo treba špansko inspektorijo razdelili na tri. V teku desetih let so se don Boskove ustanove v tej deželi potrojile.

Še večjo delavnost je pokazal kot vrhovni prefekt salezijanske družbe. Zvesto je stal ob strani don Rui in don Alberi in dajal življenje njunim širokopoteznim načrtom in zamislim. Posebno pozornost je posvečal razvoju mladinskih domov in mladeniškim krožkom, katerim je določno začrtal versko socialni program. Postavil je v Turinu veličasten spomenik don Bosku, uredil mednarodno zvezo bivših gojencev in izvedel organizacijo salezijanskega sotrudništva.

Po smrti gospoda Albere ga je generalni kapitelj v aprilu 1922. izbral za vrhovnega predstojnika vse salezijanske družbe. Težko je bilo to breme za njegova šibka ramena, pa vendar ga je brez obotavljanja zadel in pogumno nosil kljub svojim sedmerim križem.

LJUBITELJ MISIJONOV.

Ko se je v juniju istega leta predstavil Piju XI., mu je sv. oče posebno priporočal skrb za misijone. „Pomagajte misijonom, dajte nam misijonarjev!“ mu je vzklikal. Pijeva želja je bila njemu zapoved in častna naloga, ki je odslej dajala smer njegovemu delovanju. Zbudil je val misijonskega navdušenja, ki je zajelo pol sveta. Turinska misijonska razstava ob zlatem jubileju salezijanskih misijonov (1875 - 1925) je pokazala vso veličino in delo in trud, ki so ga doprinesli naši misijonarji pri širjenju božjega kraljestva. Ustanovil je v Italiji in izven Italije deset novih zavodov, v katerih se vzgaja preko tisoč mladih misijonarjev, up in cvet katoliške cerkve. Ko je bil on vrhovni predstojnik, so salezijanci na novo prevzeli v oskrbo sedem obširnih misijonskih pokrajin, odprli dvestopedeset zavodov in dvignili število sobratov od pet do devet tisoč.

Pa ne samo na zunaj, ampak tudi na znotraj se je pod njegovo vlado družba močno okrepila in razvila. K temu je posebno pripomogla njegova gorečnost, s katero je širil in priporočal in vlival duha blaž. Janeza Boska ob priliki njegove beatifikacije. Želel je in z živim zgledom kazal, kako nam je živeti z don Boskom, po don Bosku in za don Boska. To je bil njegov ideal.

Neprecenljiva pokojnikova zasluga je, da nam je izprosil od sv. očeta veliki salezijanski odpustek, s katerim morejo salezijanci in njihovi sotrudniki in bivši gojenci svoje delo na poseben način posvetiti Bogu. S tem nas je hotel vzpodbuditi, da bi posnemali don Boska v njegovi združitvi z Bogom.

Imel je v mislih še druge velike načrte, med katerimi gotovo ni bil najmanjši ta, kako bi povečal baziliko Marije Pomočnice v Turinu. Pa smrt mu je prekrižala račune. Telo je vzela zemlja v svoje naročje, dušo pa so angeli odnesli v nebeške dvore, kjer se je, sproščena zemeljske teže, oddahnila, kakor je bil obljubil don Bosko: „Na zemlji delajmo, počivali bomo v paradižu.“

Novokrščena Hivarčka pošiljata velikonočni pozdrav vsem blagim sotrudnikom in sotrudnicam

Halo, tu radio . . .

Jubilejne slavnosti ob priliki Rinaldijeve zlate maše, ki bi se bile vršile vse letošnje leto, so otvorili argentinski salezijanci zares prav moderno: jubilantu so čestitke poslali po radiu.

V zavodu Pija XI. v Buenos - Ayres-u — Buenos - Ayres, argentinska prestolica, je nam salezijancem drugi Turin, saj imamo v tem milijonskem mestu osem cvetočih zavodov — je bila koncem oktobra zbrana odlična družba salezijancev, sotrudnikov in bivših gojencev. Gospod Pagliere, najstarejši argentinski salezijanec, je govoril v radio oddajni aparat prve pozdrave in čestitke, ki jih je tam daleč za morjem poslušal zlati jubilant.

Ko je govornik končal svoja kratka voščila, je dvorano zajela tišina. Po dveh, treh minutah,

se je pa oglasila v zvočniku beseda, tresoča se v mehkem ganotju. Bil je glas dobrega očeta, ki je onstran oceana spregovoril in rekel:

„Blaženi Bosko je v svojih čudovitih sanjah, o katerih smemo reči, da jih je navdihnila božja previdnost, prepotoval vaše kraje in spoznal ljudi in deželo, ki je rekel o njej, da je zanj in za njegovo mlado ustanovo kakor druga domovina. Videl je sijajno bodočnost svojih sinov v Argentini, videl mogočno armado, ki jo tvorijo dobro organizirani sotrudniki in bivši gojenci.

Zdaj je vrsta na meni, da vas obiščem. Prihajam k vam po radiu, s katerim je moderna veda uničila tudi največje daljave.

Vse, ki me poslušajo, najprej lepo pozdravljam in se jim prisrčno zahvaljujem za vse dobrote, ki so jih izkazali mojim salezijancem in moji mladini.

Zelo me veseli, da sem mogel slišati besedo, ki so jo spregovorili sinovi v daljni Ameriki. To je najlepši trenutek v mojem življenju, ko čutim, da sem blizu svojim dragim sobratom, raztresenim po širni argentinski republiki.

Zelo me je ganilo tudi dejstvo, da ste se pri tej priliki spomnili moje prve poti k oltarju. Združila vas je misel, da mi prvi izmed vseh pošljete voščila in čestitke za zlatomašni jubilej in da mi za vezilo podarite nov don Boskov oltar. Ta načrt vam je navdihnilo samo nebo, kajti s tega oltarja bo mladini svetila luč, z njega se ji bo razlivala tolažba in moč. Bogu in vam hvala za to lepo misel, ki bo mnogo pripomogla k slavi našega očeta.

Obenem pa se vam zahvalim, blagi sotrudniki in sotrudnice, za dobrohotno naklonjenost, s katero spremljate salezijansko delo. Čeprav nas loči ogromna razdalja, vendar bodite prepričani, da je naslednik bl. Boska z vso dušo pri vas in da se vas vedno spominja v svojih molitvah.

Pa tudi vi njega nikar ne pozabite, kadar se pogovarjate z Bogom in Marijo Pomočnico."

Ni treba praviti, s kakšnim občutjem so prisotni poslušali te ljubeznive glasove z onstran morja in kako sladko jim je bilo pri srcu.

Cvetka Mladinskega doma

Lep pomladni dan je bil. Vso okolico je prevevalo novo pomladno življenje. Polja, ki se razprostirajo od Mladinskega doma na Kodeljevem tja do Golovca, so bila vsa zelena. Drevje je poganjalo zelenje po Golovcu: zdelo se je, da diha vsa narava novo življenje. Pa ne le v naravi, življenje se je razvijalo tudi po dvorišču Mladinskega doma, saj je na njem mrgolelo sto in sto dečkov, ki so skakali, se lovili, vpili in ploskali z rokami, da se je človek ob pogledu na to živo sliko nehote ustavil, zrl v nedolžno zabavo nedolžnih src in pil iz njih duš prebujenje k novemu življenju.

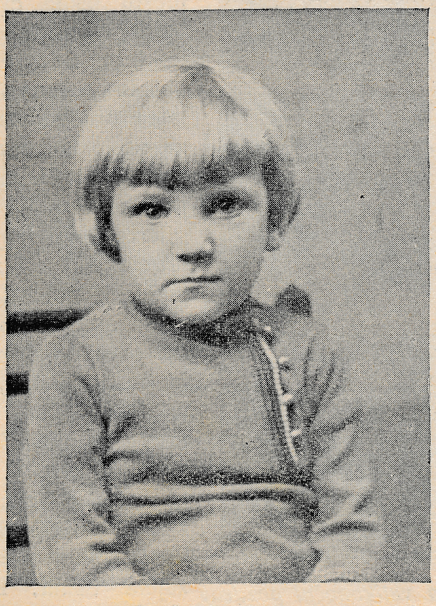

Janko Leskovec

Med to množico otrok je veselo skakljal tudi mali Janko, deček ljubkega, prikupljivega obličja, ki je veselje in ponos svojih staršev. Pa bolj kot njegovo nežno lice, je bila lepa njegova angelsko čista duša, ki se je napajala ob živem vrelcu evharističnega Kralja.

Pa je prišla jesen, za njo hladna zima. Zelenje je ovenelo, obledelo, cvetke je pomorila slana in zeleno listje po drevju se je žalostno klonilo neusmiljeni moči prodirajočega mraza, umiralo je in padalo na tla.

In dih smrti je zavel tudi čez dvorišče Mladinskega doma ter mu ugrabil prav ob prvem mrazu najlepši cvet: malega, Janka.

Ženitovanje pri Hivarih

Janko Leskovec je bil iz dobre Leskovčeve družine. Dobra roditelja sta ga že od zgodnje mladosti skrbno vodila k resnici, k evharističnemu Solncu. Vzljubil je Jezusa, rad je zahajal v kapelico Mladinskega doma pred tabernakelj, tam klečal in pobožno molil. Pogovarjal se je o Jezusu in Mariji, da so strmeli vsi, ki so ga poznali. Bil je vesel in priprost, vljuden in postrežljiv, priden in pobožen kot angelček.

Ni čuda, da smo ga imeli vsi radi.

Največje veselje je imela z njim pač njegova mamica; njej je zaupal vse. Vsak večer, ko se je vrnil iz Mladinskega doma, ji je pripovedoval svoje doživljaje: kako je bilo lepo v Mladinskem domu, kako je molil v kapelici pred Jezusom za svojo drago mamico in ateka, za bratca in tovariše. In če mu je kak porednež nagajal, je potožil: „Veš, mamica, poleg mene je v kapelici moj tovariš šepetal, se smejal in me suval. Kajne, da to ni lepo. Jaz se pa zanj nisem prav nič zmenil, ker vem, da to ne bi bilo Jezusu všeč.“ Preden je zvečer šel spat, je spet stopil k mami, jo peljal k postelji, tam pokleknil in sklenil nedolžni ročici in zaprosil: „Mama, moli še ti z menoj, da me bodo angelci varovali ponoči, in da bom lažje zaspal.“

Pogostokrat je pohitel k svoji dragi mami, jo objel in ji dejal: „Mama, jaz te imam rad, jaz te ljubim, ko boš ti umrla, ti bom prinesel na grob toliko rož, da se grob izpod njih ne bo nič videl. — Kaj pa, ko bi jaz umrl prej, — bi mi ti prinesla kaj rož na grob?“ To ji je dejal nekaj dni pred smrtjo, ko je bil še popolnoma zdrav in ni nikdo niti slutil, da se bo ta misel malega Janka tako kmalu uresničila.

Pa ne samo do mame, tudi do drugih je imel mali Janko zlato srce. Kolikokrat je zaprosil mamo za denar ali za cvetlice, da bi jih nesel v Mladinski dom Jezusu ali Mali sv. Tereziki. Potem se je pa prismehljal v ravnateljevo pisarno, mu izročil dar in vselej pristavil: „To je dala mama za Malo Tereziko — za Jezusa.“ In spet je ves srečen pohitel nazaj k mami ali k tovarišem na dvorišče. Nikoli ni hotel vzeti spominčka ali sladkorčka v povračilo; bil je ves srečen, da je mogel storiti dobro delo.

Veliko veselje so imeli z njim tudi gospodje v Mladinskem domu; saj so ga smatrali za angelčka. Veselje ga je bilo gledati, kako je klečal — najmanjši med tovariši — v prvi klopi, sklepal nežne ročice in nepremično zrl v tabernakelj; kako je pazil pri pridigi in raznih nagovorih na vsako besedo, jo hranil v srcu in skušal izvršiti.

In Jezus, katerega je to nedolžno srce tako ljubilo, je tudi vzljubil našega malega Janka ter ga vzel k sebi med nebeške angele prav na predvečer največjega Marijinega praznika: Brezmadežne. Zvečer je še prinesel dar v pisarno gospodu ravnatelju, zjutraj pa je že njegova čista dušica splavala v nebo.

Tako hitro je šel od nas naš Janko. Žalovali smo s stariši ob težki izgubi dragega jim sina. Ko smo si pa v duhu klicali v spomin njegovo angelsko življenje, smo se potolažili, kajti prepričani smo, da nam je v nebesih prijatelj in priprošnjik, on, ki nas je tako ljubil, ko je še bival z nami.

Prosi, ljubi Janko, blagoslova božjega na svojo drago mamo in ata, na ljubljene bratce, in naš Mladinski dom, da bo mogel uspevati v svojem težkem delu za mladino, da bo kakor ti, ljubila Jezusa in Marijo.

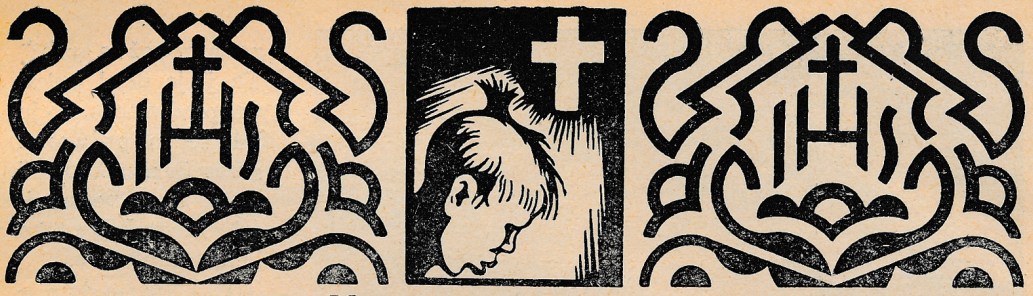

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kraj čudes (Asam)

(Poročilo sal. misijonarja. Nadaljevanje)

NASLEDNJO NOČ — — bilo je med 2. in 3. decembrom — so res prišli duhovi. Nebo je bilo vedro, lunin svit je osvetljeval okolico, da je bilo jasno kakor podnevi. Ogrnil sem si velik plašč, da bi me ljudje ne prepoznali, in se napotil proti hiši. Bila je že prenapolnjena z radovedneži in z ljudmi, ki so prišli od duhov iskat pomoči in tolažbe. Vstopiti nisem mogel, vendar sem dosti razločno slišal razgovor z duhovi. Ko sem se oziral, kako bi se mogel približati človeku, iz katerega je govoril duh, me je zapazil in spoznal neki domačin, ki mi je rekel: „Pridite sem, oče! Ali hočete slišati?“

In me je peljal na drugo stran hiše, kjer je ležalo mnogo ljudi ob zidu, poslušalo govor duhov in delalo vmes svoje opazke. Ko sem se jim približal in videl, da so me spoznali, sem se osrčil; začel sem se prerivati med ljudmi in si delati pot k človeku, iz katerega je govoril duh.

Z velikim naporom sem se preril prav v njegovo bližino. Posrednik ali medij je ležal ob hišni steni in močan moški glas je govoril iz njega tako krepko, da je odmevalo po sobi. Pri njem je slonel neki mož, ki se je pogovarjal z duhom. Razlagal mu je, zakaj je prišel, mu tožil svoje težave in ga zaupno prosil, naj mu pomaga. Duh iz medija mu je obširno odgovarjal, toda v jeziku, ki ga nikdo ni razumel; šele na koncu je z razumljivimi besedami kratko odgovoril na vprašanje opominjajoč prosilca, naj zaupa vanj, in mu obljubil pomoč. Nato so se duhu po vrsti priporočali drugi ljudje in mu ponavljali iste prošnje, dokler ni razodel svojega imena in z močnim krikom zapustil posrednika. Koj nato pa se je zaslišal drugi glas v začetku tih, polagoma pa vedno glasnejši, nakar se je razvil v glasno vpitje. Glas je bil ženski. Zdelo se je, da poje neko pogansko pesem, ki jo je pa večkrat prekinil in med tem proslavljal dobroto in pravičnost duhov.

Komaj je glas utihnil, so se ljudje takoj spustili v pogovor z duhom, ki jim je odgovarjal z dvoumnimi besedami in zagonetnimi stavki; pri tem pa jih spominjal na storjene grehe, obljubljal prosilcem pomoč ter napovedoval obiske na njihovih domovih.

RAZGOVOR Z DUHOM.

Pa glejte, čez nekaj časa je utihnil in ni več odgovarjal na vprašanje; nato pa je razločno spregovoril tele besede: *„Srečal sem se tu z nasprotnimi močmi. Oseba, vredna časti in ugleda, ki je med vami, naj vpraša, kar namerava vprašati. Dobil sem naročilo od Boga, da ji odgovorim.“*

Ljudstvo, ki je takoj razumelo, kam merijo te besede, je uprlo v mene vprašujoče poglede; nekateri med njimi pa so mi rekli: „Oče, vam veljajo te besede! duh bi rad govoril z vami, oče! Pridite bliže!“

„Pustite,“ sem odvrnil, „rad bi še malo poslušal.“ Tako je preteklo še pol ure. Ko sem pa videl, da so odgovori vedno glasnejši in razločnejši, sem se dvignil, stopil bliže in rekel odločno:

„Sedaj pa prosim, da ste vsi tiho, ker hočem govoriti jaz!“

In med menoj in duhom se je razvil naslednji pogovor, katerega navajam dobesedno:

Jaz: — Jaz, oče, sem prišel sem s tem izrecnim namenom, da preiščem in teme-

ljito preučim stvari, ki se dogajajo tukaj. V imenu vsemogočnega Boga in stvarnika te vprašam: kdo si in s kakšnim namenom si prišel sem?

Duh: — Mi pravične duše smo dobile od Boga nalogo, ki jo moramo izvršiti: prišle smo ozdravljat bolnike. Ti si pa poslan, da oznanjaš novo vero. Izpolni torej v miru svojo nalogo. In kakor mi ne prihajamo razdirat in uničevat tvojega dela, tako tudi ti ne stavi zaprek našemu delovanju.

Jaz: — Toda jaz hočem jasno vedeti, kdo si in kaj je tvoja naloga. Vse ljudstvo Kasi gleda z začudenjem tvoja dela in jim sledi z nekim strahom, zato je moja dolžnost, da jih preiščem. Ali si res prišel odpravljat poganske daritve?

Duh: — Prihajamo ozdravljat bolnike. Če bi ne bili poslani od Boga, ne bili bi prišli sem.

Jaz: — Kakšna pa je vaša oblast nad boleznimi?

Duh: — Včasih pomaga, včasih pa ne.

Jaz: — In kje prebivate?

Duh: — Jaz sem od zgoraj; druge pravične duše pa prihajajo iz podzemlja.

Jaz: — Ali mene poznaš?

Duh: — Da; in sem te zato tudi pozdravil takoj, ko si prišel sem.

Jaz: — Kako dolgo pa že izvršuješ to svoje poslanstvo?

Duh: — Čez mesec dni bo tri leta.

Jaz: — In kako dolgo misliš to nadaljevati?

Duh: — Dokler bo kaj ljudi, ki bodo zaupali váme. Ko pa ne bo nikogar več, ki bi mi verjel in zaupal, bo tudi moje poslanstvo skončano. Toda ti me nikar ne oviraj pri mojem poslu.

DUH SE ZMEDE.

Na vsa ta vprašanja mi je duh odgovarjal z jasnim in razumljivem glasom, da ga je lahko razumel vsak izmed navzočih. Ljudje so sledili najinemu pogovoru z živim zanimanjem in s strahom obenem. Nekdo mi je celo tiho šepetnil na uho, naj se duhu preveč ne ustavljam, ker so že mnogi tako smelost plačali z nenadno smrtjo. A jaz sem mu odvrnil, naj se ne boji zame, in sem nadaljeval z vprašanji:

„Ali ste mogoče duše prednikov, ki so živeli v tej deželi Kasi, kot živimo sedaj mi? Ali živite v miru? Ali gledate Boga iz obličja v obličje?“

Pa glejte! na taka vprašanja mi je duh začel odgovarjati zmešano in dvoumno, ali pa mi sploh ni dal nobenega odgovora.

„Brez božjega naročila,“ tako mi je odgovarjal, „bi sploh ne bili prišli sem. Zato pa je bolje, da se v miru ločimo. Nikar nas ne oviraj pri našem delu!“ Včasih mi sploh ni pustil dokončati vprašanja, ali pa je odgovarjal tako hitro, da ga ni bilo mogoče razumeti.

Trikrat sem ga n. pr. vprašal, ali pozna Kristusa in njegovo mater Devico Marijo, pa mi je vsakikrat odgovarjal tako, da ga nisem mogel razumeti; slednjič mi je rekel jasno: „Jaz sem le na preizkušnji, zato še ne poznam teh stvari; če bom pa zvest svojemu svetemu poslanstvu, mi bo mogoče dal Bog tudi to spoznati.“

„Torej,“ sem nadaljeval, „daješ čast in hvalo Bogu, stvarniku nebes in zemlje, ali ne?“

Duh je kratko povzel: „Stvarniku nebes in zemlje“ ne da bi mi pritrdil ali zanikal. In ker je uvidel, da je v vedno večji zadregi, je rekel z jeznim, skoraj besnim glasom: „Jaz imam svojega boga in ti svojega, — jaz imam drugo poslanstvo in ti drugo; nikar me torej ne oviraj v mojem delu!“

Odgovor ni mogel biti jasnejši. Vedenje in odgovori duha so mi preveč jasno pričali, da nimam opraviti z nebeškimi angeli ali s kakšnimi pravičnimi dušami, marveč s samo peklensko zlobo, s satanom. Dosegel sem namen. Zato ga nisem hotel dalje nadlegovati; na njegove besede sem odgovoril z mirno ironijo:

„Torej ti ni prav, da sem prišel sem?“

„Ne“, je odvrnil duh, „ker jaz, uboga ženska — duh je namreč govoril z ženskim glaosm — nimam ničesar, da bi ti dala in počastila tebe, ki si velik; niti prostora ti ne morem dati, da bi se usedel.“

„Dobro“, sem ji odvrnil, „odhajam in mogoče se vrnem.“ In sem odšel.

Nadaljevanje.

Mali junak

Bilo je že pozno v noč. Vse je počivalo, le oče misijonar je še bedel; sicer izmučen od celodnevnega potovanja je še vedno hodil po sobi in molil poslednje molitve brevirja. Kar zasliši pri vratih šum, kot bi kdo prihajal. Pogleda. Pri polodprtih vratih zapazi drobno senco: deček bledega obraza, nemirnih, prestra-

šenih oči se mu približa in preden ga more misijonar nagovoriti, pade deček predenj na kolena in milo zaprosi: „Oče, lačen sem, brez strehe ... Sprejmite me k sebi.“

„Odkod pa si doma?“

„Iz ...“

„In tvoji starši?“

„Moji starši hočejo, da hodim v šolo Hindú, jaz pa nočem. Vzemite me k sebi!“

„Kaj pa naj počnem s teboj?“

„Rad bi se učil, študiral in potem ... potem bi postal oče kot vi.“

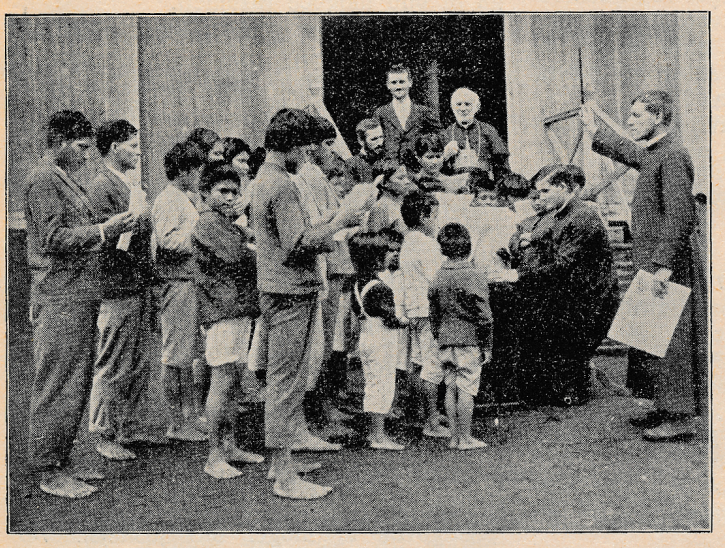

Naši Hivarčki so tudi pevci!
Zadnji vaji pred nastopom prisostvuje salez. škof Komin. „Orglja„ pa naš rojak Bogomil Trampuš

„Bomo videli!“ In misijonar ga je prijel za roko, od strahu drgetajočo, ga povedel v svojo sobo in mu pripravil malo večerje ter postelj za počitek.

Pa glejte prizor, ki se je odigral naslednje jutro po sveti maši! Pred cerkvijo stoji truma ljudi; sredi med njimi pa joče neki otrok. Oče misijonar se približa in spozna dečka, ki ga je ponoči sprejel pod streho. Ljudje, ki ga obkrožajo, so njegovi domači in sorodniki. Sumili so, da je deček pobegnil k misijonarju; zato so prišli, da ga odvedejo domov. Neusmiljeno so zvezali ubogega dečka in ga suvali, ker ni hotel iti z njimi. Oče, kateremu se je v srce zasmilil ubogi otrok, je pristopil k ljudem, jih pokaral in zahteval, naj odvežejo dečka in mu ga puste.

„Jaz sem njegov oče,“ se oglasi iz trume močan moški glas, „in zahtevam, da se mi pokori. Z menoj mora i n v našo šolo, pa naj se zgodi, kar hoče. Mu bom že izbil iz glave misel, da bi še kedaj pobegnil sem.“

In so ga odvedli. Pridejo v gozd. Sredi gozda je zelenela majhna jasa, od daleč so se belile hiše: domovi krutih Hindú. Na tej jasi so se zbirali Hindú, darovali svoji boginji, prirejali zabave s plesi, odločevali o vojni in sklepali mirovne pogodbe s sosedi. Sredi te ravnine je bil v zemljo zabit velik kol, na njem pa vrv, kamor so obešali glave žrtvovanih koz, da se je njihovo božanstvo napajalo ob topli krvi zaklanih žrtev.

In tu naj ubogi deček, ki je bil nepokoren svojemu očetu, poplača svojo nepokorščino. Ker ni hotel k poganom v šolo, ker ni hotel hoditi k njihovim daritvam, ker se je zatekel po pomoč k misijonarju, poslancu pravega Boga, zato naj ob kolu žrtev izmije svoj greh. To bo boginji v zadoščenje, da bo rosila še večji blagoslov na očeta, na družino, na ves rod. In kazen bo obenem najboljša šola za nepokorne, glasen opomin vsem, da jih boginja hoče zveste svoji veri.

Glejte, že stoji deček pri kolu, kot kakšen zločinec; zadrgnejo mu zanko okoli vratu, privežejo ga h kolu in začnejo tepsti z bambusovimi palicami. Vsa vas, ki se je zbrala okoli uboge žrtve, gleda in odobrava kruto početje. Neusmiljeni rablji pa pretepajo ubogega dečka.

Ko se naveličajo, ga odvežejo in vprašajo z zlobnim nasmehom:

„Ali boš sedaj šel v našo šolo?“

In deček, ki se je oddahnil od težkih udarcev in obrisal solzne oči, se ozre z milim, skoraj prosečim pogledom v svoje rablje ter spregovori odločno: „Ne!“

In vsi besni planejo zopet rablji po njem: vnovič ga privežejo na kol, še

močneje kot prej, in začne se neusmiljeno bičanje. Obleka leti od drobnega telesca, pod težkimi udarci zazevajo rane, kri oblije malega mučenca. Ubogi deček ne more več. Iz njegovih prsi se izvijejo bolestni vzdihi, ki bi ganili tudi divje zveri; le srca rabljev ne ganejo. Še močneje udarjajo po nedolžnem telescu. Zadnji krik! — in ubogi deček nezavesten obvisi na vrvi.

Naglo ga odvežejo, polijejo z vodo, da se zave, in znova vprašajo:

„No, sedaj boš pa menda že šel v našo šolo.“

Deček počasi odpre oči, dvigne okrvavljeno glavo, nalahno odkima in reče: „Ne!“ — in spet se zgrudi nezavesten na tla.

Bilo je tri leta pozneje. Med vriščem in vrvenje dečkov, ki so se igrali na dvorišču misijonske hiše, je tekal tudi deček — naš junak. Bledega obraza je bil, vendar si mu lahko iz njegovih svetlih oči bral veselje in zadovoljstvo. Ko so nehali igrati, so se zbrali okoli njega tovariši, on pa jim je rekel: „Danes je tretja obletnica, kar so me tepli in mučili... Ker sem jim vedno odgovarjal, da ne grem v njihovo šolo, so se končno naveličali; nazadnje je pristopil moj oče in rekel tistim, ki so me tepli: — Pustite ga, trdovratneža! Naj gre, kamor hoče; jaz ga ne priznavam več za svojega otroka. — In šel sem nazaj k očetu misijonarju, kjer sem našel boljšega očeta, boljšo mater, gostoljubnejši dom.“

In sedaj se mali junak med učenjem, molitvijo in zabavo, z veseljem spominja prestane preizkušnje in sanja o dnevu, ko se bo tudi on tako kot oče misijonar lahko dotaknil s tresočimi rokami presvete Hostije, ki jo gleda na oltarju Najvišjega.

Duhovnik SANNA
salezijanski misijonar.

IZ NAŠIH ZAVODOV

RAKOVNIK. — Božični prazniki so bili letos na Rakovniku izredno — žalostni, še posebno pa tisti dnevi po božiču, ki jim pravimo „božične počitnice“. Čemu vendar? Večina gojencev se je namreč ob tej priliki odpeljala k svojcem na dom in tako smo ostali v zavodu skoro sami: pastirji brez ovac, vzgojitelji brez gojencev, delavci brez dela. Torej brezposelnost tudi pri nas. Nič več ni bilo videti tistih polnih klopi v svetišču, pa slišati vrišča na dvoriščih; izginilo je vrvenje v delavnicah in prešla resnost v šolskih prostorih. Tako ni bilo hladno le Jezusu v jaslicah, marveč tudi nam v praznem zavodu.

Hvala Bogu, da to ni trajalo dolgo. Kajti še preden so se povrnili vsi gojenci, smo doživeli drugi praznik skrivnostnega rojstva. 10. januarja je bilo, ko so se prvenci našega bogoslovja prerodili v subdijakone in dijakone. Osem po številu je med nami teh srečnih mladeničev, katerim bo čez par mesecev podeljena velika milost, da bodo smeli stopiti pred oltar kot novomašniki. Veselje zanje in njihove domače ob zorenju petnajstletnih trudov, veselje za vso družbo, ki si je vzgojila osem novih apostolov, veselje pa tudi za vse sotrudstvo, ki je s svojimi žrtvami izprosilo od Očeta delavcev za vinograd Sina božjega!

In še nekaj je doživelo salezijansko delo na Slovenskem: zadnjo nedeljo meseca januarja je praznoval Rakovnik tridesetletnico svojega obstoja. Vesel dogodek je šel mimo nas brez izrednih zunanjih slovesnosti, a tembolj smo se vsi zavedali posebne dobrote božje, katere so bili deležni začetki salezijanskega dela med Slovenci, in velike naloge, pred katero nas stavi bodočnost. Preznačilno za naše poslanstvo je bilo dejstvo, da smo prav istega dne slavili praznik svojega zaščitnika sv. Frančiška Saleškega, katerega nam je kot vzornika prelepo očrtal stolni župnik, preč g. Tomaž Klinar, ki je nato daroval slovesno sv. mašo. Najsvetlejšo daritev je spremljal stočlanski mešani zbor naših gojencev in bogoslovcev. S tem je bil na svojevrsten način predstavljen program našega dela: mladino vabiti k Bogu z gorečnostjo in ljubeznivostjo sv. Frančiška.

Popoldne pa je prihitel v našo sredino sam prevzvišeni gospod škof dr. Rožman, ki je po toplem in vzpodbudnem govoru podelil blagoslov ne samo vernikom v svetišču, marveč vsemu Rakovniku in vsemu salezijanskemu delu. Bog daj, da bi bila naša bodočnost v resnici blagoslovljena!

MARTINIŠCE (MURSKA SOBOTA). — Martinišče je najmlajši in seveda tudi najmanjši med našimi zavodi. Le nekaj čez štirideset dečkov je v njem, ki žive kot vsi gojenci po naših zavodih: kriče in pojo, se pridno uče in pobožno molijo. Martinišče je dijaški konvikt edini salezijanski zavod v Prekmurju. Nekaj nad 40 dijakov živi v njem in zahaja v gimnazijo.

Udeleženci duhovnih vaj v sal. zavodu v Murski soboti

Prijetno je življenje, ko so gojenci v zavodu; ko pa odhite na svoje domove, je gospodom dolgčas po njih in po življenju med njimi; saj je trušč in hrušč živa slika življenja in radosti, ki preveva njih duše.

Majhno je Martinišče in še mlado, a se živo zaveda svoje velike naloge, ki jo ima v Slovenski krajini. Posebno važen dogodek zanj so bile letošnje duhovne vaje za vse prekmurske mladeniče, prve te vrste. Vršile so se v dveh tečajih od 1. do 4. januarja in od 6. do 9. januarja. V velikem številu so se prav tako udeležili prvega tečaja kot drugega. Prišli so, da se v tihoti in molku, daleč proč od vsakdanjih opravil in skrbi, pogovore s svojim dobrim Prijateljem, da malo pokramljajo s svojo dobro Mamico. Veliki prijatelj njihovih duš jih je pozval in odzvali so se in prišli vkljub slabemu vremenu, saj so morali gaziti sneg do kolen.

Veliko je delo, ki so ga opravili sami nad seboj. Sejali so sejalci božjega semena z vnemo in padalo je seme v njihova srca kakor na razorano njivo. Bog daj, da bi rastlo, saj pognalo je, v vseh. Vàruj jih tudi prehudih preizkušenj, da ne omahnejo. Hitro so se udomačili tu med nami. Prehitro so jim minuli štirje dnevi. Kot rodni krov jim je postal drag naš dom. Mnogim so ob slovesu zalesketale solze v očeh. Težko jim je bilo slovo od hiše njihovega prerojenja. Večkrat se vračajo in ob nedeljah pobožno pristopajo k angelski mizi.

Ko je odšla zadnja skupina teh, pa so se že povrnili naši dečki s počitnic, veseli, sveži in zdravi.

DOM SV. JOŽEFA PRI KAPELI. — Previdnost božja je poskrbela, da se je želja, ki smo jo izrazili v zadnjem Vestniku, nepričakovano hitro uresničila. Odprli smo pri Kápeli v lepih Slovenskih goricah s pomočjo dobre sotrudnice Kristine Cobelj dom sv. Jožefa za bolehajoče sobrate, ki že služi svojemu namenu.

V njega se bodo zatekale žrtve bolezni. Tam si bodo lajšali bol z upom na ozdravljenje. Obenem pa bo nova ustanova trajen spomenik blagemu spominu rajnega velečastitega g. Filipa Rinaldija. Daljše poročilo in sliko prinese prihodnja številka Vestnika.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

V življenju blaženega don Boska beremo sledečo zgodbo:

Nekoč je prišel k njemu slaven, toda brezveren zdravnik, ki mu je rekel:

— Slišal sem, da ozdravljate vsakovrstne bolezni.

— Jaz? Ne!

— In vendar ljudje tako govorijo. So mi celo navedli osebe in njih bolezni.

— Varali so Vas. Res je le, da pridejo k meni osebe, ki bi rade prejele kake milosti zase ali za svoje znance po priprošnji Marije Pomočnice. V ta namen opravljajo tridnevne ali devetdnevne pobožnosti ali druge molitve, in obljubijo kako dobro delo ali miloščino, če bodo uslišane. Toda v teh slučajih se dogajajo ozdravljenja po priprošnji Marije Pomočnice in ne po moji zaslugi.

— Dobro, pa ozdravite mene in tudi jaz bom veroval v te čudeže.

— Kako bolezen pa imate?

Zdravnik je bil božjasten. Že eno leto je imel tako pogostne napade, da si ni upal nikamor brez spremstva. Nobeno zdravilo ni nič pomagalo. Vsak dan je bilo slabše, zato je prišel k don Bosku v upanju, da bo dosegel tako zaželjeno zdravje.

— Dobro, — mu je rekel don Bosko — storite tudi vi, kar storè drugi. Pokleknite, zmolite z menoj nekaj molitev, očistite svojo dušo v zakramentu sv. pokore, prejmite sv. obhajilo in boste videli, da vas bo Marija potolažila.

— Zapovejte mi kaj drugega, kajti ne morem storiti tega kar zahtevate.

— Zakaj ne?

— Ker bi to bilo zame hinavstvo. Jaz ne verjamem ne v Boga, ne v Marijo, ne v molitev, ne v čudeže.

Don Bosko je osupnil. Vendar je z milostjo božjo dosegel, da je brezverec pokleknil, se prekrižal in ko se je dvignil, je rekel, „Čudim se, da sem še znal napraviti to znamenje, ki ga že trideset let nisem napravil.“ Obljubil je tudi, da se bo pripravil za sveto spoved.

In je držal besedo. Takoj po sveti spovedi je na svoje veliko začudenje ozdravel. Od tistega časa naprej ni imel nikoli več nobenega napada. Nekoliko pozneje je prišel v svetišče Marije Pomočnice, pristopil je k mizi Gospodovi in ni mogel izraziti dovolj svojega veselja nad tem, da mu je Bog vrnil na tako čudovit način sveto vero.

Kar se je dogajalo v don Boskovih časih, se ponavlja tudi v današnjih dneh. Tudi pri nas ima Marija Pomočnica svoj prestol na Rakovniku, odkoder širi svojo slavo z vsakovrstnimi čudeži, ki jih deli svojim vernim častilcem širom naše lepe domovine. Tu nekaj zahval, ki nam potrjuje zgornjo trditev.

* * *

Imela sem tako grozne bolečine v glavi, kakor še nikoli v življenju. Kar divjala sem po sobi gori in doli in tolkla z rokami okrog sebe. Zdravnik je ugotovil vnetje živcev.

Z velikim zaupanjem sem se obrnila do Marije Pomočnice na Rakovniku, do bl. Janeza Boska in moje ljubljenke, Male Cvetke in ne zastonj.

V tej bolezni me je tudi obiskala moja najljubša prijateljica. Vedela je, kje se najde gotova pomoč. Ne da bi mi kaj omenila, je poromala na Rakovnik in me priporočila Mariji Pomočnici. — Štiri tedne sem trpela neznosne bolečine, nato, ko je bila prijateljica na Rakovniku, so pa kar na enkrat vse prenehale. Gotovo je Marija uslišala mojo prošnjo in prošnjo moje prijateljice, zato ji izrekam javno zahvalo. Marija je in bo pomagala! — Marija Mivšek, Soteska pri sv. Jakobu ob Savi.

Ista sotrudnica se zahvaljuje Mariji Pomočnici skupno s svojim bratom za izredno pomoč pri bratovi bolezni.

Moja sestra je imela hudo pljučnico. Ko jo je obiskal zdravnik, je rekel, da bo tisto noč umrla. V zaupni molitvi sem jo priporočila Mariji Pomočnici, sv. Jožefu in bl. Janezu Bosku. Na Rakovniku so opravili zanjo sveto mašo in devetdnevnico. Deveti dan se ji je začelo zdravje vračati na veliko začudenje vseh, ki so jo videli v bolezni. Polna hvaležnosti se zahvaljujem svojim priprošnjikom. — Štukelj Marija, Sodinja vas.

Imel sem hudo pljučnico. Obrnil sem se na Rakovnik s prošnjo, da bi opravili zame devetdnevnico v čast Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku. Osmi dan se je bolezen obrnila na boljše in danes lahko izvršujem zopet zdrav svojo obrt. Izrekam prisrčno zahvalo Mariji Pomočnici in njenemu apostolu, bl. don Bosku! — Potočar Anton, mizar na Vrhu pri Mirni peči.

Naša vas je bila v veliki nevarnosti. Neka hudobna roka je zanetila ogenj v sosedovem kozolcu. Bilo je ob pol 12ih ponoči. Bali smo se, da bo požar upepelil vso vas. Zatekli smo se k Mariji Pomočnici in glejte, požar se je ustavil in smo bili rešeni grozne nesreče. V zahvalo za uslišano prošnjo pošiljam mali dar in prosim, da objavite našo zahvalo v Vestniku. — Franc Gračner, pos. v Pokleku.

Najprisrčnejša zahvala presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, blaženemu don Bosku in dušam v vicah za pomoč v sledeči zadevi:

Sem že dvajset let v nekem državnem uradu, kjer se je zgubilo neko vrednostno pismo. Osumili so mene, da sem ga ukradla in vsled tega sem bila v nevarnosti, da zgubim službo. Bila sem že tako obupana, da sem mislila končati si življenje. Toda neka oseba mi je svetovala, da naj se z zaupanjem obrnem k Mariji Pomočnici. Pričela sem opravljati devetdnevnico v ta namen in osmi dan je priskava dokazala, kdo je ukradel omenjeno pismo. S tem je bilo rešeno moje dobro ime in in življenje. Vsled tega pošiljam 30 Din za salezijanske naprave. Kakor hitro mi bo čas dopuščal, se pridem osebno zahvalit Mariji na Rakovnik. — Neimenovana.

Imela sem na nogi hude opekline. Zdravnik je rekel, da brez operacije ni mogoče upati ozdravljenja. V tej stiski sem se zatekla k Mariji Pomočnici na in bl. Janezu Bosku. Zdravje se mi je zboljšalo, zato pošljem v zahvalo Din 50 in se jima javno zahvaljujem. — Neimenovana.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici kristjanov za ozdravljenje zlomljene roke, ter darujem za njeno svetišče 50 Din. — Neža Levstik, Gora (Sodražica).

Marija, Magdalena in *Neža Knupleš* se zahvaljujejo Mariji za odvrnitev vsake nezgode pri gospodarstvu.

J. S. iz Št. Jabob ob Savi se zahvaljuje Mariji Pomočnici za zadobljeno zdravje in ji pošilja v dar Din 50

J. B. se zahvaljuje Mariji Pom., Mali Cvetki, škofu Slomšku in sv. Antonu za srečen izid pri izpitu.

Zahvaljujem se Mali Tereziki, Mariji Pomočnici in sv. Jožefu za prejeto izredno milost. — Kot zahvalo prilagam 50 Din za cerkev Male Cvetke. — J. T.

Nadalje se še zahvaljujejo Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku ter pošiljajo svoj dar:

Bezgovšek Marija za več uslišanih prošenj; — *Neimenovana* (Boršt) za uslišanje v važni zadevi; — *A. O.* (Zlatoliče) za ozdravljenje težke bolezni pri živini; — *A. F. učiteljica* za zadobljeno zdravje; — *Neža Račič* (Sela pri Raki) za pomoč v težkih zadevah; — *J. J.* (Sevnica) za uslišanje v veliki stiski; — *Martin Škupo* (Vrh) za pomoč v družinskih težavah; — *Jeričeк Uršula* (Ljubljana) za ozdravljenje glavobola; — *A. P.* za zdravje; — *Antonija Gartner* (Zg. Golica) za večkratno uslišanje v raznih boleznih; — *Alojzija Remic* za ozdravljenje bolne noge; — *Neža Lokovšek* (Krško) za večkratno uslišanje in pomoč v težavah; — *Neža Povše* (Radeče) za uslišanje v zelo važni zadevi; — *Jozefa Leskovec* (Moste) za uslišano prošnjo in srečen porod; — *M. S.* (Semič) za pomoč v bolezni; — *B. P.* za uslišano prošnjo; — *Ivan Ulag* za pomoč v veliki stiski; — *N. M.* se zahvaljuje Mariji in pošilja 100 Din za njeno svetišče.

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Uredil dr. Jože Kuk. — Odgovoren za salezijansko tiskarno Josip Tkalec.

UMRLI

Dne 2. dec. 1931. je zatisnila svoje oči k večnemu počitku zelo delavna sotrudnica *Marija Ovnik* pri Mariji Snežni na Ploderšnici v 75. letu starosti. — Bila je skrbna mati, vrla žena, sočutna prijateljica trpinov in revežev in izredno pobožna častilka Marije Device. Kako je bila priljubljena povsod, je pokazal sprevod, ki jo je spremil do groba. Preminula je, toda njen duh še živi med sovaščani in želimo, da bi mnogi posnemali njene lepe čednosti.

Naj počiva v miru!

Rezka Laurenčič, Dol. Zemun. — Bila je pridna sotrudnica in Marijina družbenka. Vedno skromna in tiha, vendar je imela velik vpliv na svoje prijateljice. Na smrtni postelji jih je hotela imeti pri sebi. Vsaki je povedala kak dober zadnji pozdrav in z Jezusovim imenom na ustnicah se je preselila v večnost.

Naj počiva v miru!

Frančiška Tanko iz Goriče vasi: — 7 let je voljno prenašala težko bolezen in vedno rada podpirala salezijanske naprave, za kar ji bodi Marija Pomočnica milostna priprošnjica!

Naj počiva v miru!

ZA PRAZNIK MARIJE POMOČNICE VSI NA RAKOVNIK

Obhajali ga bomo dne 22. maja, — letos še posebno slovesno, ker praznujemo to leto tridesetletnico obstoja zavoda. Poskrbljeno bo za polovično vožnjo. Podrobneje prinese naslednja štev. Vestnika.

Na svidenje torej pri rakovniški Mariji Pomočnici!

Neznana nam beračica Marija Videnič je naredila sklep, da bo darovala za svetišče Male sv. Terezike, ki ga nameravamo zidati v Mladinskem domu na Kodeljevem vse, ki bo naberačila od ljudi in ki bo presegalo 75 para. Dosedaj nam je poslala 110 Din. Naj ji sv. Terezika obilo poplača njeno požrtvovalnost in veliko radodarnost.

Prejeli smo v oceno:

Dr. Ciril Potočnik, „DOBRI PASTIR". — Vsak izmed nas misli, da je veren katoličan, če moli, hodi v cerkev, če ne krade, ne laže... In vendar ali ni to vse samo vrh obleka? Pomisli: Zvoni poldne, odkriješ se in opraviš, kar moraš. In nič več. Čez dan se nikoli ne spomniš dokler te vnovič zvon ne opomni. In vendar bi moral hoditi z nami Bog vsak čas in vsepovsod.

To bo storila iz tebe knjiga semeniškega špirituala dr. Potočnika „Dobri pastir" (katere prva dva zvezka sta izšla 29. in 30. leta in se dobita pri založnici K. T. D. Ničman, Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2..... Cena = prvi zvez. broš. razprodan, v pol plat. vez. Din. 50. —, eleg. vez. Din. 64. —. Po pošti Din. 2. — več,) katere tretji zvezek je pravkar izšel. Je to premišljevalna knjiga. Jezusovo življenje se razpleta pred teboj s toliko ljubeznijo, da se nehote vstaviš in ne moreš dalje, dokler ne skleneš dobrih sklepov. Ta knjiga te bo naučila moliti tudi v igri, na polju, v pisarni, pri obedu, zakaj čim začneš delo z dobrim namenom, moliš....

Ni to dolgočasno čtivo kakor toliko knjig take vrste. Čutiš ljubezen, ki te ogreje in vabi. In vživljaš se z vso resnobo v božje poslanstvo, ki je bilo zate in v neizmerno usmiljenje, ljubezen, odpuščanje Njegovo. Sto tvojih napak bo knjiga odkrila in sto lepih strani. In toplo ti bo dajala roko v pomoč.

Vzemi jo in drugim jo daj!

Pa stori, da jo bodo naročile vsaj farne in prosv. knjižnjice v več izvodih in jo jemali v roke tudi oni sloji, ki radi krize do nje ne bi mogli.

Knjiga je nad vse priporočljiva.

Dr. Jakob Žagar, „PRAZGODOVINA ČLOVEKA". — Vzemi in beri! Zanimivo! Najboljše priporočilo je knjižica sama. Iz besed, ki jih daje pisatelj v opombi, boš spoznal, kako koristno in obenem zanimivo ti bo to čtivo:

„Pričujoče tri razprave, ki sem jih napisal „kot profesor na gimnaziji, naj bodo vsem, „ki jo bodo brali, kažipot v plemenitem „stremljenju po resnici. Vprašanja, ki jih „obravnavam, se dandanes mimogrede na„čenjajo v družabnih razgovorih doma, na „cesti in v železniških vozovih, zato bo „mnogim ustreženo, da imajo pri rokah v „mali obliki knjižico, ki stvarno razjas„njuje pojme, za kar imajo drugi na„rodi že obširno literaturo."

Cena ene številke 2 Din.

Naslov, kjer se naroča: *Misij. tiskarna, Domžale.* Dobi se tudi v vseh knjigarnah.

Peter Lippert „OD DUŠE DO DUŠE". — pisma dobrim ljudem 1931. Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Prevedla Dora Vodnik. Cena Din. 45 — 40.

Trideset pisem, o katerih pisatelj obravnava različne strani notranjega življenja; poučuje, potrjuje in vzpodbuja. Vsem, ki hrepene po luči in notranjem miru, knjigo prav toplo priporočamo.

NOVO! ŠMARNICE!

Za mesec maj izidejo na Rakovniku šmarnice Marije Pomočnice. Spisal dr. Franjo Knific. Knjiga bo broširana. Cena 15 Din. Dobile se bodo na Rakovniku. Vsem častilcem Marije Pomočnice jih toplo priporočamo.

POZOR! POZOR!

Večkrat dobimo kake reklamacije radi poslanega denarja, naročila ali Vestnika. Vljudno prosim vse sotrudnike in sotrudnice, ki pošiljajo *zahvale za prejete milosti, darove za Marijino svetišče, prošnje za molitve, devetdnevnice in sv. maše, za molitve, devetdnevnice in sv. maše* naj pišejo vedno na:

VODSTVO SALEZIJANSKEGA SOTRUDNIŠTVA. — RAKOVNIK LJUBLJANA.

Na Rakovniku je več samostojnih pisarn, zato lahko nastanejo neredi in netočnosti, če pišete enostavno na *salezijanski zavod na Rakovniku.*

Nekateri sotrudniki ne dobivajo redno Vestnika, ker jim ga poštar sploh ne dostavi, drugi ga ne dobè ker pošta vrne Vestnik z opombo: „nepoznan" ali „odpotoval". — Prosim, da mi vedno sporočite, če ne dobite pravočasno našega lista, da naznanimo take slučaje poštni direkciji.

Voditelj sotrudstva.

Blagim sotrudnikom in sotrudnicam in vsem dragim čitateljem priporočamo, da sodelujejo pri loterijskem podjetju v korist zgradbe Rimskokatoliške katedrale v Beogradu. Žrebanje bo 1. maja 1932. Srečke prodajajo vsi župni uradi, denarni zavodi in cerkvene ter dobrodelne ustanove.